

INTERNATIONALE RAAD VOOR TECHNISCH ONDERZOEK VAN DE ZEE TE OOSTENDE

Oostende is van maandag tot en met heden donderdag het trefpunt van een internationale groep deskundigen die, gespreid over vijf dagen, diepgaande gesprekken zullen voeren over de zeevisserij. Experts uit Europa waaronder deze van Nederland, Noorwegen, Duitsland, Schotland, Frankrijk, Engeland en Spanje nemen hieraan deel. Ook een Canadese afvaardiging is aanwezig. Aanvankelijk was zelfs sprake van een delegatie uit de U.S.A. maar die liet uiteindelijk verstek gaan. Wel werden Russische deskundigen opgemerkt.

De openingsceremonie greep maandag jl. plaats met een ontvangst van de deelnemers op het Oostends stadhuis waar een afvaardiging van het plaatselijk stadsbestuur hen opwachtte. De Belgische delegatie is samengesteld uit de hh. P. Hovart, K. Michiels, Vandenbroecke en Fonteyne.

De te behandelen onderwerpen kunnen in twee hoofdgroepen verdeeld worden. Enerzijds zal een onderzoek ingesteld worden naar de reacties van de visscholen ten opzichte van het vistuig. Voorts zal

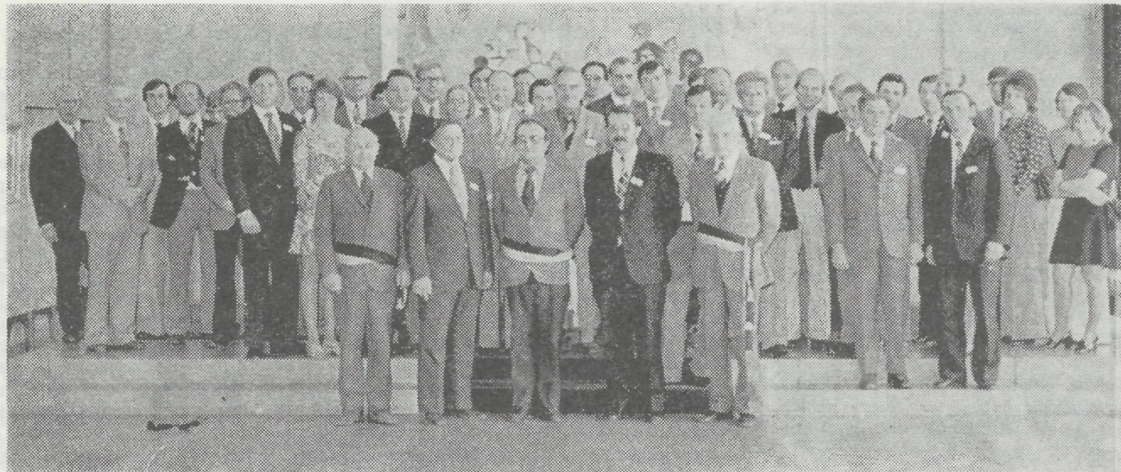
de vraag gesteld worden hoe men de vistuigen, visserijmethoden en vissersvaartuigen kan verbeteren opdat de zeevisserij doelmatiger en

economischer kan beoefend worden.

Op al deze onderwerpen komen wij uitgebreid terug in ons volgend nummer.

Deze week vergaderden te Oostende zes technische werkgroepen van de Internationale Raad voor het Onderzoek van de Zee. Op de foto v.l.n.r. J.G. de Wit (Nederland), G. Van den Broucke (België), P.J.G. Carrothers (Canada) en P. Hovart (België).

Een groepsfoto van de deelnemers aan de vergaderingen van de werkgroep Internationale Raad voor het Onderzoek van de Zee bij de ontvangst op het Stadhuis.

Oostduinkerke viert zijn IJslandse vissers

Het is voor geen enkel lezer onbekend dat onze garnaal- en IJslandvissers niet steeds in 't verleden bijzonder geëerd werden. Men heeft er de garnaalfeesten en de verering van onze oude IJslanders. Het is immers ook Oostduinkerke, dat over het prachtigste vissersmuseum van onze kust beschikt en ook de bakermat is geweest van onze IJslandvissers van vóór 1914.

In dat mooi visserijmuseum zal thans een erepark aangelegd worden voor deze vissers die destijds op zee gebleven zijn. Oostduinkerke heeft immers meer dan 100 vissers op IJsland verloren, niet na

1930, maar in de loop der IJslandvaart.

Sedert 1930 kom immers een statistiek opgemaakt worden waaruit blijkt dat meer dan 330 vissers het leven bij ongeval verloren, waarvan een 12-tal wonende te Oostduinkerke.

Thans zullen op het ereperk 12 herdenkingsplaten met hun namen ingeplant worden met een verschillend embleem.

Op het erepark zal een wrak van een schip gelegd worden als zinnebeeld van de vele tragedie die zich op zee hebben afgespeeld. Deze gedenkstenen zullen op 21

en 22 juni tijdens de garnaalfeesten ingewijd worden. We kunnen het Oostduinkerks gemeentebestuur voor zijn prachtige ideeën slechts gelukwensen.

Waar Heist en Nieuwpoort hun vissersgedenkteken hebben en Oostende dat voor alle zeelieden, heeft Oostduinkerke gemeend goed te doen het hare bij te dragen om niet alleen een gedenkteken voor IJslandse overleden vissers tot stand te brengen, maar tevens een vissersmuseum in te richten dat het bezoeken waard is.

We hopen hierop later terug te komen.

KLACHT TEGEN (bekende) ONBEKENDEN WEGENS POLLUTIE HONDERD MILJOEN BELGISCHE FRANK SCHADEVERGOEDING GEEIST

In Frankrijk werden bij de parketten van Le Havre en Lisieux twee klachten tegen onbekenden ingediend door de vissers van Le Havre en van de Seinemonding. Er zijn aldus twee procedures op gang gekomen, namelijk één strafrechtelijke en een burgerlijke. Een strafrechtelijke op basis van het wettelijk verbod wateren te vervuilen en een burgerlijke met betrekking tot de schadevergoeding door de producentenorganisaties van de vervuilers geëist. Door de vissers van de Seinemonding wordt een schadevergoeding van nagenoeg 45 miljoen gevorderd met daarbij telkens iets meer dan 25 miljoen B. F. door de vissers van Le Havre en door deze van Gran-Fort-Philippe en Calais. Het proces wordt geleid door de bekende meester Hugo Christian die ook de pleiter was ten voordele van Korsikaanse vissers tegen de «Montedison-fabriek» en deze laatste Italiaanse maatschappij liet veroordelen.

In dit verband is het ook wel tekenend dat niet alle vissers akkoord gaan met de immer wederkerende klachten en ruchtbaarheid die door bepaalde visserijmiddelen gegeven wordt aan de zeevervuiling en de nadelige gevolgen op de visstapel en aantasting van de vis. Men heeft inderdaad bij herhaling ondervonden dat sommige konsumenten de vis argwanend beginnen te bekijken en zich van verbruik wenselijk af te keren. Bepaalde middelen wensen het dan ook juist vast te leggen. Zij leggen de nadruk op het feit dat de zeevervuiling de visstapel verjaagt naar dieper en voor hen moeilijker te bereiken wateren hetgeen voor de kleine visserij een probleem stelt van zeer grote economische schade. De vis vlucht voor het vuile water en men mag dus gerust zeggen dat de gevangen vis volledig gezond is, maar dat ze voor vele kustvissers en kleine visbootjes nog moeilijk te bereiken valt. De traditionele visgronden voor deze familiale bedrijven worden dus langzamerhand van de kaart geveegd door het feit dat de vis op deze plaatsen niet meer kan aarden en gezonde wateren opzoekt. Anderzijds gaan ook deze kusten als paaiplaats en als kinderkamer voor ve'e vissoorten, verloren, deels door het feit dat de vissers het biologisch aanvoelen dat deze wateren niet meer geschikt zijn, kwa temperatuur, zoutgehalte, enz., voor het zaad, deels door het feit dat het zaad niet meer uitbloeit. Men kan dus gemakkelijk de pollutie van de zee aanklagen en voor de visserijbelangen opkomen, maar dan zorg dragen dat men niet met ongerijmdheden komt aandragen van door zuren half weggeteerde vis. Deze wateren zijn inderdaad praktisch biologisch dood door gebrek aan zuurstof en daar leeft geen vis meer. Dit belet niet dat men de visserij onnoemelijke schade berokkent juist door het visarm maken van vele wateren.

Sprokkel.